

VICTORIA PĂTRĂȘCU

TİRİBOMBAMBURA

Nuntă cu de Karl Andree

VICTORIA PĂTRAȘCU

TİRİBOMBAMBURA

CINCI POVEŞTI DE-A DURA

ilustrații de Kristina Popovici

GUTENBERG BOOKS
MERCUREA CIUC

Cuprins

Aventurile unui drum de țară → 5

Tris, o inimă și un vis → 19

Viteazul mare și pingonauții cerului → 25

Povestea ariciului cu pene → 34

Carnavalul notelor → 42

Aventurile unui drum de țară

Drum de Țară i-a născut dintr-o Potecuță. Curios! Și astăzi doar începurul. Cei mai interesant de-abia de acum începe.

Potecuță-mamă era – cum să vă spun? – oamă întortocheată, subțirică și zburdalnică. Sua voinicește pe dealuri, coboară năvalnic spre poiene, mergea molcom pe malul râurilor, ocolea cu grijă copacii și se strecură șovâielnică pe lângă prăpăstii. Potece, o fi fost ea mică și subțire, dar era curajoasă și curioasă. Se lăsa cu bucurie bătătorită de copitele oilor care urcau spre munte doar ca să vadă până unde pot ajunge lănoasele behăitoare. Tot Potecuță îi îndruma pe oameni către desighurile de zmeură și îi conducea înapoi, seara, spre casele lor.

N-am fi aflat de Drum de Țară dacă mama lui, Potecuță nu ar fi fost atât de zburdalnică și de curioasă. Ce mai încolo și-ncoace, de la copii i-a trăit. Au amâgit-o cu veselia, zenguiala și cântecele lor. Potece noastră, fără să bănuiască nimic, i-a lăsat după ei, le-a urmat pașii și a venit până la marginea Satului. În Satul, ca orice sat, deh. Când a văruit-o așa frumoasă și zglobie, a invitat-o pe la el pe-acasă. La arătat casele, curțile, florile de la ferestre, a plimbat-o prin gospodării, au ascultat împreună cotoadăciul găinilor și mugetele vacilor. Până să bagă Potecuță de seamă, deja se lăpise și, în scurt timp, avea în urmă ei un copil, pe Drum de Țară.

Drum de Țară semăna și cu mama, și cu tata. Era curjos și zglobiu ca mama. Fără fascane, cu praf pe obrajii și fân în păr ca tata. Drum de Țară nu se supără nici măcar atunci când

văcuțele îi mai lăsau căte o baligă pe hainele pământii sau când găinile îl ciuguleau printre pietre și prin smocurile de iarbă din barbă. Asta pentru că Drum de Jară îi iubea pe oamenii adăpostiți de tatăl său, Satul.

Drum, cum îl striga mama lui, nu stătea o clipă locului. Mergea de colo-colo, mai mult pe cărări bătătorite și cu treabă. Nu se avânta chiar ca Potecuș printre stânci sau prin sălbăticie. Mergea însă cu bucurie de la un sat la altul, în vizită pe la frații, verii și unchii tatălui său.

Viața lui era senină. Iubea tot ceea ce făcea. Îi plăcea dimineațile când ducea vacile la marginea satului sau când, la amiază, îl gădilau găinile. Îi plăcea serile cu trâncăneala țărăncilor pe la porți. Mai mergea, uneori, și alătura cu drumul. Mai ales în zilele fierbinți de vară când îl toropea căldura soarelui. Dar asta se întâmpla rar.

Cel mai mult îi plăcea concertele lui Leopold, un câine de pripas, care lătră la lună în fiecare noapte. Când îi asculta schelă-lăielile prelungi, pe Drum de Jară îl apucă așa un dor de ducă...

- Aș pleca și eu mai departe, măi tată..., îi spuse într-o zi Drum de Jară tatălui său.

Când îl auzi, Satul mai-mai să-și piardă turba bisericii de pe cap. Capul satului, se-nțelege.

- Unde să pleci, fiule? Locul tău e aici, nu să bați câmpii aiurea. Niciun drum de țară n-a ajuns departe. Aici e locul tău. Ești încă Tânăr. Stai să crești, să te mai bătătoresc și, poate, peste ani, te vei încumeta și tu la o călătorie mai lungă...

- Dar dincolo de deal ce-o fil întrebă Drum de Jară curios. Crezi că mai sunt alte drumeuri, ca mine, pe acolo? Să mă interesez și eu cu o cărăruie măcar, să avem și noi răspântia

- Este. Pușini copii știu de noi. Și niciun adult nu-și mai amintește de existența noastră. Le-am șters informația din creier. Poți să ții acest secret?

- Da, da, spuse Marc înflăcărat.

- Ei bine, Marc, îngeneunchează!

Marc sări la marginea patului. Iuri ridică o șipioară și, cu un glas tare, zise:

- Marc, băiețel al pădurii cu mașini, de azi înainte te vei numi Marc cel Viteaz, Cavaler de rang I al Pingonaușilor Astrali. Ju-i să slujești cu credință, să aperi secretul și să viserai zi și noapte cu ochii deschiși sau închisi pentru binele pingonaușilor și bu-năstarea lor.

- Ju-i.

Iuri îl îmbrățișă pe băiețel și îl sărută pe amândoi obrajii. Emoționat, Marc se urcă în pat. Iuri îl acoperi cu păturica și stinse lumina. Marc închise ochii. Nu-i mai era frică. Doar era cavaler, Cavaler al Pingonaușilor Astrali. Ce tare! Deschise ochii. Pe geam se răzeau mii de stele strălucind în noapte. Erau prietenii lui, pingonaușii, care abia așteptau să se joace. Închise ochii fericit. Avea stâtea de visat...

Carnavalul notelor

Se auri sunetul salvator al soneriei. Pauză. În sfârșit! Uf, bine că se terminase blestemata oră de mate. Doamna Clătici, învățătoarea de la a III-a B, aşeză grijuile creta lângă tabla plină de adunări și scăderi, și scutură palmele și spuse:

- Mâine este 29 februarie și, pentru că este o zi pe care o trăim o dată la patru ani, în școală se organizează un carnaval. Mâine aveți voie să veniți mascați la ore. Dacă era după mine, aș fi făcut mai multe ore de matematică, dar... asta e.

- Iuhuuuu! sărăcă fericiți copiii din toate cele patru colțuri ale clasei.

Doar Victor rămase posomorât în bancă. Toamă ce înălțăse o notă de patru pentru că nu și făcuse tema la mate și nu i ardea deloc, dar deloc, de carnavalul asta stupid. Știa că o să fie certat acasă și că nu o să mai aibă voie la calculator și, poate, nici la televizor.

- Vii acasă? îl întrebă Maria.
- Mda, acum. Stai să-mi iau ghiordanul.
- Ne duce bunica. Îmi pare rău, Victor, pentru nota de la mate.
- Nici că-mi pasă, spuse Victor ridicând din umeri.
- Bine măcar că mâine o să ne distrăm. Școala o să fie în Carnaval.

- Ce carnaval! O prostie. După ce că luna februarie este cea mai urătă, rece și moartăoasă lună a anului, acum mai trebuie să suport și o petrecere cu măști, spuse Victor supărat, aruncându-și ghiordanul pe bancheta din spate.

- De ce spui asta? întrebă mărată Mamalina, bunica Marii. Februarie este o lună ciudată și misterioasă. Iar anul asta este și mai interesantă pentru că are o zi în plus. O zi care apare doar o dată la patru ani.

- Mare chestdie și cu ziua asta de 29 februarie. Toată lumea știe că în anii bisecți sunt mai multe zile în februarie. Cei așa de special!

- Eu cred, spuse bunica Marii, că ziua asta este deghizată, că se pitește timp de patru ani și apoi, puțin, apare ca din senin și se ștearsă la sfârșitul iernii. Când eram eu mică, bunicii îmi spuneau că lucruri ciudate se întâmplă în ziua asta. Ordinea lucurilor se schimbă, mai ales acolo unde ceva este stricat.

- Nu cred. Ce bine ar fi să fie așa! Ar repară-o, mai întâi, pe bunica mea, că se mișcă așa de greu și, apoi, ar șterge patrul din carnet. Lăsă transformă între-o notă bună.

- Dar, Victor, crezi că o notă mare te-ar face mai fericit? Înțrebă Mamalina parcând mașina în fața blocului.

- Nu pe mine. Pe părinții mei. Ei vor să iau doar note mari.

- Victor, mâine toate se pot schimba și pot ajunge cu sus-un jos. Mai știi? Poate o să și se întâmpile ceea ce-ți dorescă.

- N-am eu norocul asta. Pa, Maria. Zi frumoasă!

După-amiază s-a scurs liniștită. S-a întunecat, așa cum se întâmplă iarna, devreme. Bunica i-a făcut niște clătite cu miere și nuci, Victor a mai citit pușin din cartea cu Sughis Strașnicul Stavrid al III-lea, iar apoi și-a amintit că trebuie să aleagă un personaj pentru carnaval. Ce să fie? N-avea niciun chef, așa că se hotărî să se culce devreme, înainte de venirea părinților. Scăpa în felul asta de o ceartă sigură.

Habăru avea căt era ceasul când se trezi. Afară era încă întuneric. Se duse pâs-pâs spre bucătărie să bea apă, dar ce găsi acolo, îl lăsă fără cuvinte. Bunica, bătrâna lui buniciă, îmbrăcată cu o periferină de supererou, gătea simultan micul dejun, prânzul și cina. Victor nici nu i vedea mâinile, așa și le mișca de repede:

Șuncă, pâine, cașcaval,
O omletă din trei ouă,
Ari și de carnaval,
Ai grija să nu te plouă!

- Ce spui? De ce vorbești în versuri?

Am puteri căt alții șapte,
Nu mai sunt o bărbătie,
Bea și acum cană cu lapte
C-o gogoază surie.

Și bunica nu mai scoase o vorbă. Dar se învârti, scurt, ca o tornădă. În urma ei bucătăria rămase lună, vasele spălate, masa curățată, toate farfuriiile și tacâmurile la locul lor, pe rafturi. Victor nu și credea ochilor că bunica lui neputincioasă devenise... buniciă.

- Pe mine cine mă duce ari la gogoază! întrebă Victor mestecând ultimul dumicăz de gogoază.

Suie-te în cărca mea,
Te voi duce într-o clipă,
Am puterea de-a zbură,
Urcă! Hai, nu și fie frică!